

Dragi gospod Doropoljski!

Ker ste tako prijazni z mladino, se hočem seznaniti z Vami. Hodim v III. a razred ljudske šole; do šole imam veliko veselje, najraši rišem, pišem, čitam in telovadim; tudi „Zvonček“ rad prebiram.

S spoštovanjem!

Ciril Spindler
v Celju.

Odgovor:

Ljubi Cyril!

Tako je prav, da imaš do šole veliko veselje; samo ostane naj Ti to veselje, da boš kdaj krepak, pameten in razumen mož, kakršnih je treba naši domovini.

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Gospod učitelj nam večkrat bere iz „Zvončka“ pisma, ki Vam jih moji tovariši po drugih šolah pišejo. Zato hočem tudi jaz Vam pisati, in sicer to, kako je pri nas. Doma sem ob znožju Gorjancev. V šolo hodim v Birčno vas. Ta šola je bila sezidana leta 1910. in je torej letos prvič tu šola. Prej smo imeli jako daleč, notri v Šmihel smo morali hoditi. Tja smo neradi hodili, sem pa prav radi hodimo. Šola je lepa, a stoji na pustem kraju, čisto ob gozdu stoji. Iz naše šole se ne vidi drugega kakor graščina Rupercvrh. Tik šole gre občinska cesta. V šolo hodimo pa tudi zato radi, ker imamo gospoda učitelja jako radi. Gospod učitelj je jako prijazen z učenci in učenkami. Ker je šola dvorazredna, imamo tudi gospodično. Tudi njo imamo radi. V to šolo hodijo otroci iz enajstih vasi. Prosim, odgovorite na moje pismo.

Presrečno Vas pozdravlja

Alojzij Hrovat,
učenec II. razreda nižje sk.

Odgovor:

Ljubi Alojzij!

Tudi v Tvojo samotno šolo prihaja naš ljubi „Zvonček“. Tako imaš tudi Ti s svojimi součenci in součenkami nekaj lepega razvedrila. Ljubezen do gospoda učitelja in do gospodične učiteljice vas pa vse druži v veliko rodovino! Oglasi se večkrat, da se polžiže spoznava!

*

Spoštovani gosp. Doropoljski!

Najprej ne zamerite moji slabi pisavi, ne znam brez črt. Prišel sem letos k tebi v Ljubljano v šolo z bratom, ki hodi v 4. razred. Zna že delati pesemce in je prosil, da naj Vam jaz eno pošljem, ker on ne more pisati, zadnjič je padel in si zvil roko. Zato prosi, da bi mu odgovorili v kotičku, ali ste zadovoljni s pesemco.

Škratje se klanjajo solncu.

Trije so škratje vstali
v noči pozni že,
pred kočico se zbrali
in šli so čez gore.

In kmalu so prispeli
pred zlati solnčni grad,
pozdrav so mu zapeli,
ko vladal je še hlad:

„Oj, solnce, ti si mlado,
pa vstati nočeš še,
če pa imaš nas rado,
brž pridi, noč je še!“

Zdaj solnce zlato vstane,
se škratje klanjajo,
pojo mu pesmi vbrane
in k nam ga spremljajo.

Jaz rad berem „Zvonček“. Sedaj pa moram končati, da ne bo pismo predolgo.

Srčno Vas pozdravlja

Ivan Dragič,
učenec II. razr.

Tudi Tonček, ki je pesemco zložil, Vas pozdravlja. Z Bogom!

Odgovor:

Ljubi Ivan!

Poglej, ustrezam Ti! — Tvojemu bratu pa želim, da bi se mu kmalu pozdravila roka. Pa tudi Tvoja naj postane okretnejša, da dobim prihodnjič od Tebe pismo, pisano brez črt!

*

Hudobni Mihec.

Vesela igra v enem dejanju. Predstavlja se v hiši.

O sebe.

Mihec, njegova sestra Anica, manjša sestra Ivana, mati in hlapec Vid.

Prvi prizor.

Anica, stara 12 let, čita „Zvonček“, XI. letnik št. 4, stran 89. „Okamenelo srce“.

Ivana: Jaz bi rada pisala Doropoljskemu.

Anica: Le piši! Teci k trgovcu po zavitek. (Odide.)

Drugi prizor.

Ivana prileti z zavitkom, vzame papir in piše. Mihec pride v hišo, vzame Ivani pisemce in ga raztrga.

Anica: Čakaj, ti grdun! (Odide.)

Tretji prizor.

Anica in mati s šibo v roki zgrabita Mihca ter ga pretepata.

Hlapec Vid (vstopi): Hej, Mihec, ali si jo že dobil?

Vsi se smejejo. Mihec se joče in hiti iz hiše.

Hlapec: Ta grdun mi je gumbe porezal s suknje!

Mati: Ga bom že izučila.

Zavesa pade.

Dvanajst zakletih bratov.

Živel je kralj, ki je imel 12 sinov in eno hčer. Mati umre, in kralj se zopet omoži Mačeha pa ni bila tako prijazna kakor prej mati, zato reče vsem dvanajsterim otrokom: „Prokleti vrani bodite.“ V tem hipu so postali vsi vrani in so zleteli na goro, ki je bila iz stekla. Oče reče nekega dne hčeri: „Drago dete, ti imaš 12 bratov, ki so na stekleni gori.“ — „Kje pa je tista gora?“ vpraša hčerka. „Ne vem,“ odgovori oče. — Drugega dne se hčerka poslovi od očeta ter se napoti po svetu iskat nesrečnih bratov. Dolgo je hodila, slednjič prispe do steklene gore. Ali kako priti nanjo? Pa izpade pero

vranu, in glej, stopnica se naredi, kamor je padlo pero. Izpade še več peres. Slednjič so bile na goro lepe stopnice, in deklica hiti po njih. Naposled pride v koč. V kuhinji zagleda staro ženo. Deklica ji pove, kaj bi rada. Žena jo skrrije pod pečko. Deklica, skrita pod pečko, vrže v kupico najstarejšega brata svoj prstan. Ko je brat pil iz kupice, se je izpremenil v človeka. Tako je storila z vsemi brati. Ko so bili rešeni, so se pa bogato oženili. Na tej svatbi sem bil tudi jaz in sem jedel in pil, da imam še zdaj jezik moker.

Spoštovani gospod!

Jaz, ki Vam pišem te povesti, Vas vljudno prosim, da bi hoteli popraviti te spise in dati natisniti v „Zvonček“.

Vaš sedanji odjemalec „Zvončka“

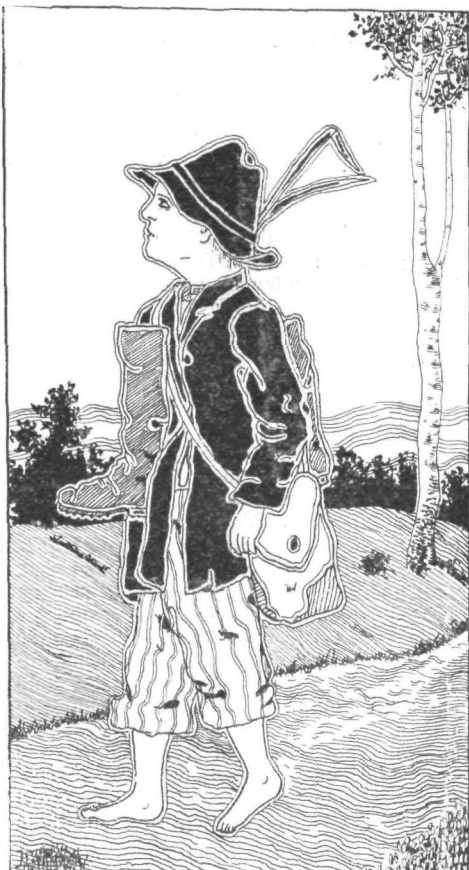
Janez Veronik,
učenec II. razreda v Reki.

Odgovor:

Ljubi Janez!

Kar si želel, se je zgodilo. Naj se Ti vsaka želja tako hitro izpolni!

Kotičkove risbe.

J. C.: Spomladi iz šole.